

Itinatatag ng Roma ang Pangitain - Bilang Labindalawa

Ang Tatluhang Paglalapat ng Propesiya: Ang Kasuklamsuklam na Paninira at ang Babala sa mga Huling Araw na Tumakas

Jeff Pippenger
2024-08-31

Ang kasuklamsuklam na paninira na sinalita sa pamamagitan ni Daniel na propeta ay isang tanda para sa mga Kristiyano sa tatlong magkaibang kapanahunan upang tumakas. Ang mga Kristiyano sa Jerusalem ay tumakas nang makita nila ang mga sagisag ng mga hukbong Romano na pumapalibot sa Jerusalem noong taong 66 AD. Ang mga Kristiyano ng huling bahagi ng ikalimang siglo at unang bahagi ng ikaanim na siglo ay tumakas sa ilang nang makita nila ang taong makasalanang sa templo ng Diyos, na nag-aangking siya'y Diyos. Noong 1888 ay may isang serye ng mga batas ukol sa Linggo na iniharap sa Kongreso ng Estados Unidos ni Senador Blair. Ang mga panukalang-batas na iyon ay tinawag na mga panukalang-batas ni Blair, at iyon ay isang pagsisikap na itakda ang Linggo bilang Pambansang Araw ng Pagsamba. Ang pagsamba tuwing Linggo ay ang tanda ng hayop, ang tanda ng kapangyarihang papal; at ang Saligang-Batas ng Estados Unidos ay tahasang sumasalungat sa pagpapatupad ng isang pambansang relihiyon bilang isang pagsubok para sa mga mamamayan ng Estados Unidos.

Ito ang katotohanang hindi kabilang sa maling paglalapat na kaugnay ng pagtukoy sa Estados Unidos bilang makabagong Roma. Ang tatluhang paglalapat ng propesiya ay nagtataglay ng mga tiyak na tuntuning namamahala sa paglalapat nito. Itinatadhana ng mga tuntuning ito na ang mga propetikong katangian ng unang katuparan ay dapat pag-isahin sa mga propetikong katangian ng ikalawang katuparan upang matukoy ang mga propetikong katangian ng ikatlong katuparan.

Ang babala na tumakas ay isang babala na tumakas mula sa paparating na pag-uusig. Sa kapanahunan ni Cristo, ang pag-uusig ay ang pagkawasak ng Jerusalem at ng templo noong taong 70. Ang tandang-babala ng nasabing papalapit na pag-uusig ay ibinigay noong taong 66 AD. Ang babala na tumakas sa huling bahagi ng ikalimang at sa unang bahagi ng ikaanim na siglo ay tinukoy, ayon kay Pablo, bilang pagkilala sa pagtalikod ng propetikong Pergamo, na kumakatawan sa paganong Roma. Dapat munang maganap ang pagtalikod, upang maihayag ang taong makasalanang na magpapakilala sa kanyang sarili bilang Diyos. Sa kasaysayang papalapit sa 538, ang paganong Roma na pumipigil—o, gaya ng sinabi ni Pablo, "withholdeth"—ay inalis, at habang tumatalikod ang Pergamo ay dumating ang tandang-babala upang tumakas na gumabay sa mga tapat na humiwalay mula sa komunyong ng mga simbahang papal. Pagkaraan, noong 538, sa Konseho ng Orleans, ipinasa ng kapangyarihang papal ang isang batas sa Linggo, at nagsimula ang 1,260 taon ng pag-uusig ng kapapahan.

Ang unang dalawang saksi ay maliwanag na tinutukoy na ang ikatlong katuparan ng babala ni Cristo na tumakas ay nauna sa mismong pag-uusig. Ang pagkawasak ng Jerusalem ay dumating

nang eksaktong tatlo't kalahating taon matapos magsimula ang pagkubkob ni Cestius noong 66 AD, kaya't nagbigay-daan ito sa mga Kristiyano na tumakas nang pauna sa mga kakila-kilabot ng ikalawang pagkubkob na pinasimulan ni Titus at nagwakas sa pagkawasak ng templo at ng lungsod. Bago sumapit ang taong 538, ang mga Kristiyano ay humiwalay sa iglesia ng kapapahang Romano, at, ayon sa propesiya, tumakas sa ilang, na sumasagisag sa pagkawasak ng espirituwal na Jerusalem.

Ngunit ang looban na nasa labas ng templo, iwan mo ito, at huwag mo itong sukatin; sapagkat ibinigay ito sa mga Hentil; at ang banal na lunsod ay kanilang yuyurakan sa loob ng apatnapu't dalawang buwan. At ipagkakaloob ko sa aking dalawang saksi ang kapangyarihan, at sila'y magpopropesiya sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung araw, na nakademit ng kayong sako. Pahayag 11:2, 3.

Sa dalawang paglalarawan ng babala na magsitakas, nauuna ang babala kaysa sa pag-uusig, at ang pag-uusig ay kinakatawan ng Roma, maging pagano man o papal, na yumuyurak sa Jerusalem, maging literal man o espirituwal. Para sa mga Seventh-day Adventist, ang babala na magsitakas ay ang Blair Bill noong 1888. Sa unang katuparan sa kasaysayan ng paganong Roma, ang mga Kristiyano ay dapat magsitakas mula sa Jerusalem, at sa katuparan ng Roma Papal ang mga Kristiyano ay nagsitakas sa ilang. Para sa Adventismo ang babala ay magsitakas patungo sa kanayunan.

"Hindi ito ang panahon upang ituong bayan ng Diyos ang kanilang pag-ibig o mag-impok ng kanilang kayamanan sa sanlibutan. Hindi na malayo ang panahon na, gaya ng mga unang alagad, mapipilitan tayong humanap ng kanlungan sa mga ilang at liblib na dako. Gaya ng naging hudyat sa pagtakas ng mga Kristiyano sa Judea ang pagkubkob ng mga hukbong Romano sa Jerusalem, gayon din ang pag-aako ng kapangyarihan ng ating bansa sa pamamagitan ng dekretong nagpapatupad sa sabat ng Papa ay magiging babala sa atin. Kung magkagayo'y panahon nang lisanin ang malalaking lungsod, bilang paghahanda sa pag-alis sa maliliit naman, patungo sa mga tahimik na tahanan sa mga nakatagong pook sa kabundukan." Testimonies, tomo 5, 464.

"Ang pag-aangkin ng kapangyarihan sa panig ng ating bansa sa pamamagitan ng kautusang nagpapatupad ng Sabat ng Papa ay magiging isang babala sa atin," ay natupad nang ang kasuklam-suklam na paninira, alinsunod sa mga salita ni Marcos, ay "nakatayo sa dakong di nararapat." Noong 1888, ang Kongreso ng Estados Unidos ay nagsasaalang-alang ng isang batas na tuwirang sumasalungat sa isang pangunahing elemento ng Saligang-Batas, at sa panahong iyon ang mga Adbentista ng Ikapitong Araw ay nararapat nang lisanin ang mga lungsod at lumipat sa kanayunan.

"Wala ni isa mang Kristiyano ang nasawi sa pagkawasak ng Jerusalem. Nagbigay ng babala si Cristo sa Kaniyang mga alagad, at ang lahat ng sumampalataya sa Kaniyang mga salita ay nagbantay sa ipinangakong tanda. . . . Walang pagkaantala, nagsitakas sila sa isang dakong ligtas—ang lungsod ng Pella, sa lupain ng Perea, sa ibayo ng Jordan." The Great Controversy, 30.

Ang mga propetikong katangian ng una sa mga tanda ng babala upang tumakas ay kumakatawan sa ikatlo at pangwakas na katuparan. Kung minsan, ang mga propetikong katangiang iyon ay nagbubunga ng dalawahang katuparan sa loob ng ikatlong katuparan. Isang halimbawa nito ang tatlong Elias. Ang linya ni Elias sa kaniyang pakikipagtuos kina Jezebel, Ahab, at sa mga propeta ni Baal, na pinagsanib sa mga katangian ni Juan Bautista, ang ikalawang Elias, sa kaniyang pakikipagtuos kina Herodias, Herodes, at Salome, ay nagpapatibay na sa mga huling araw—sapagkat ang ikatlo at pangwakas na katuparan ng isang tatluhang aplikasyon ay laging nagaganap sa mga huling araw—sina Elias at Juan ay kumakatawan sa dalawang uri ng bayan ng Diyos. Ang isang uring kinakatawan ni Elias ay hindi mamamatay, at ang isa pang uring kinakatawan ni Juan ay mamamatay. Ang dalawang uring ito ay kinakatawan din sa Apocalipsis kabanata pito bilang ang isang daan at apatnapu't apat na libo, na hindi mamamatay, at ang malaking pulutong na mamamatay.

Sa tatlong Babilonia, ganito ang isang kaparehong sangkap ng propetikong mensahe: ang unang Babilonia ay kinakatawan ni Nimrod, ngunit ang ikalawang Babilonia ay kinakatawan ng una at huling hari nito, sina Nebukadnezar at Belsasar. Si Nebukadnezar ay kumakatawan sa mga nasa Babilonia na maliligtas, at si Belsasar, sa mga nasa Babilonia na mapapahamak.

Sa mga huling araw ay may dalawang batas sa Linggo na siyang paksa ng propesiya sa Biblia. Ang una ay ang nalalapit na batas sa Linggo sa Estados Unidos, at ang ikalawa ay ang batas sa Linggo na ipinapataw sa buong sanlibutan. Ang dalawang batas na ito sa Linggo ay inilarawan noon sa pamamagitan ng batas sa Linggo ng paganong Roma, nang sa taong 321 ay ipinatupad ni Constantino ang unang batas sa Linggo, na sinundan ng batas sa Linggo ng Roma Papal noong 538. Ang paganong Roma ay isa sa ilang propetikong tipo na nagbibigay ng paunang larawan sa Estados Unidos, at ang batas sa Linggo noong 321 ay isang tipo ng nalalapit na batas sa Linggo sa Estados Unidos. Ang batas sa Linggo ng Roma Papal noong 538 ay isang tipo ng batas sa Linggo na ipinapataw sa buong sanlibutan. Ang maling pananaw na ang Estados Unidos ay itinatipo ng mga magnanakaw sa Daniel labing-isa ay nagsisikap gamitin ang nalalapit na batas sa Linggo sa Estados Unidos bilang katunayan upang igiit na ang batas sa Linggo sa Estados Unidos ay nagpapatunay na ang Estados Unidos ang makabagong Roma, at ipinagwawalang-bahala na may isa pang batas sa Linggo na ipinapataw sa bawat bansa ng sanlibutan ng tatluhang pagkakaisa ng dragon, ng hayop, at ng huwad na propeta.

Kung ang isang batas sa Linggo sa Estados Unidos ay nagpapakilala sa Estados Unidos bilang Makabagong Roma, kung gayon ano ang ipinakikilala ng pandaigdigang batas sa Linggo? Ipinakikilala ng tatlong Roma na ang Makabagong Roma, na may tatlong anyo, ay magpapatupad ng dalawang magkaibang batas sa Linggo. Ang una ay sa Estados Unidos at ito'y itinipo ng batas sa Linggo ni Constantino noong 321; at ang ikalawa ay sa buong sanlibutan, na itinipo ng batas sa Linggo ng kapapahan noong 538. Ang paggamit sa batas sa Linggo sa Estados Unidos, sa balangkas ng tatluhang aplikasyon ng propesiya, upang igiit na ang batas sa Linggo ang nagpapatunay kung sino ang Makabagong Roma, ay pagwawalang-bahala sa mga makahulang katangiang itinatag ng paganong Roma at ng Roma ng kapapahan. May dalawang magkaibang batas sa Linggo sa mga huling araw, at wala sa alinman ang patunay na ang mga mandarambong

ng bayan ay ang Estados Unidos. Kapag ang patotoo ng paganong Roma at ng Roma ng kapapahan ay binabaluktot upang itaguyod ang isang sariling pagpapakahulugan, gaya ng kasalukuyang ginagawa, ipinakikita nito na yaong mga nagsisikap na itaguyod ang kanilang sariling pagpapakahulugan ay hindi nakauunawa ng tipo at antitipo.

Ang Paganong Roma ay tumatayong uri ng Estados Unidos, at ang Roma ng Papado ay tumatayong uri ng makabagong Roma. Kalakip ng maling paglalapat na ito ng tatluhan paglalapat ng propesiya, at ng pag-aangking ang itinuturo ay inilalagay sa balangkas ng “uri at antitipo,” ay ang isa pang pagkabigo sa pagbibigay-kahulugan sa “kasuklam-suklam na paninira” gaya ng ito’y kinakatawan sa loob ng balangkas ng tatluhan paglalapat ng propesiya.

Mula taong 66 hanggang taong 70 AD, dalawang heneral na Romano ang sumalakay sa Jerusalem. Kapwa nagsimula sa pagkubkob ang dalawang heneral, sina Cestius at Titus, ngunit isa lamang ang umatras mula sa pagkubkob sa maikling panahon, na, sa probidensiya ng Diyos, ay nagbigay-daan sa mga Kristiyano na makatakas. Sa unang pagkubkob sa ilalim ni Cestius, kinilala ng mga Kristiyano ang babala upang tumakas. Nang dumating si Titus upang ipagpatuloy ang pakikidigma laban sa Jerusalem noong taong 70 AD, sinimulan niya ito sa pamamagitan ng pagkubkob at hindi tumigil hanggang sa mawasak ang Jerusalem at ang templo. Ang babala ni Jesus ay may dalawang hakbang. Una ang hudyat upang tumakas, at pagkatapos nito ang pag-uusig. Sa katuparan ng babalang ito noong ikalima at ika-anim na siglo, humiwalay ang mga Kristiyano mula sa tiwaling Simbahang Romano bago ang taong 538, at saka nagsimula ang pag-uusig.

Malinaw na ipinahayag ni Pablo na ang lahat ng nakatalang kasaysayan ng sinaunang Israel ay isinulat para sa mga nabubuhay sa mga huling araw, at na ang lahat ng mga kasaysayang iyon ay mga tipo, bagaman ang salitang Griyego na "typos," na nangangahulugang "mga tipo," ay isinalin bilang "ensamples" sa kaniyang klasikong paglalahad ng katotohanang ito.

Ngayon, ang lahat ng mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa; at nasusulat ang mga ito sa ating ikapaalaala, sapagkat sa atin dumating ang mga wakas ng sanlibutan. 1 Corinto 10:11.

Ang mga kasaysayang nasa ikasampung kabanata na ginamit ni Pablo upang itakda ang konteksto para sa katotohanang ito ay hindi isang kasaysayan ng sinaunang Israel na kumikilos nang matuwid.

Ngunit sa marami sa kanila ay hindi nalugod ang Diyos, sapagkat sila’y pinabagsak sa ilang. Ngayon, ang mga bagay na ito ay naging mga halimbawa para sa atin, upang huwag tayong magnasa ng masasamang bagay, gaya rin ng kanilang ipinagnasa. Huwag din kayong maging mga sumasamba sa mga diyos-diyosan, gaya ng ilan sa kanila; ayon sa nasusulat, “Umupo ang bayan upang kumain at uminom, at tumindig upang magpakasaya.” Huwag din tayong makiapid, gaya ng ilan sa kanila na nakiapid, at sa isang araw ay nangamatay ang dalawampu’t tatlong libo. Huwag din nating tuksuhin si Cristo, gaya rin ng ilan sa kanila na nagtukso, at nilipol sila ng mga ahas. 1 Corinto 10:5-9.

Ang banal na kasaysayan ay isang tala ng kapuwa katuwiran at kawalang-katuwiran ng bayan ng Diyos, ngunit sa alinmang tala ay nananatili pa ring isang huwaran ang kasaysayan para sa bayan

ng Diyos na nabubuhay sa mga huling araw. Ang kasaysayan ng pag-aalsa sa Minneapolis noong 1888 ay isang tala ng kawalang-katuwiran, sa kabila ng mga inaangkin ng mga mananalaysay na Adbentista. Napakalubha ng pag-aalsang iyon anupa't ipinasya ni Ellen White na lisanin ang pagpupulong, at nanatili lamang siya sapagkat sinabi sa kanya ng isang anghel na tungkulin niyang manatili at itala ang pag-aalsang kahalintulad sa pag-aalsa nina Korah, Dathan, at Abiram sa kasaysayan ni Moises. Sa pagpupulong na iyon, bumaba ang makapangyarihang anghel ng Pahayag kabanata labing-walo, ngunit itinakwil ang mensaheng dala Niya.

Ang kasaysayang iyon ay sumagisag sa Setyembre 11, 2001, nang ang mga malalaking gusali ng Lungsod ng New York ay ibinagsak. Kasama sa kasaysayang iyon ang unang panukalang batas na may kinalaman sa batas sa Linggo na ihaharap sana ni Senador Blair. Nabigo ang kaniyang mga pagsisikap na ipatupad ang Linggo bilang Pambansang Araw ng Pagsamba, ngunit ito ay bahagi ng isang banal na kasaysayan na sumagisag sa mga huling araw. Ang panukalang batas ni Senador Blair ang babala upang lisanin ang mga lunsod. Bago ang 1888, nang si Sister White ay nagsalita hinggil sa pangangailangang manirahan sa labas ng mga lunsod, siya ay nagsalita sa panghinaharap. Itinuro niya ang isang panahon sa malapit na hinaharap kung kailan ang bayan ng Diyos ay dapat lumipat sa kanayunan. Pagkaraan ng 1888, lahat ng mga pagbanggit ni Sister White sa pangangailangan ng pamumuhay sa kanayunan ay naglagay sa kaniyang payo sa ganitong konteksto: dumating na ang panahon upang mamuhay na sa kanayunan. Ang panukalang batas ni Blair noong 1888 ay ang tanda ng pagpapatupad ng Linggo, gaya ng sabi ni Lucas, sa isang dako na hindi nararapat. Ang pagpapatupad ng Linggo ay hindi nararapat dalhin sa Kongreso ng Estados Unidos, sapagkat ito ay isang pagtanggì sa isang pangunahing prinsipyo ng Saligang-Batas.

Ang kasaysayan ng 1888 ay naitala upang maging tipo ng makahulang kasaysayan na nagsimula noong Setyembre 11, 2001. Ang Blair Bill noong 1888 ay naging tipo ng Patriot Act ng 2001. Ito ang babala na nauna sa mismong pagpapatupad ng tatak ng hayop. Walang sinumang sumusunod kay Cristo ang dapat pang manirahan sa isang lungsod pagkaraan ng Setyembre 11, 2001. Iyon ang makahulang pagkubkob na gumabay sa bayan ng Diyos upang tumakas. At kung paanong may dalawang Batas ng Linggo na siyang paksa ng makahulang huwaran ng mga huling araw, gaya ng kinakatawan ng mga Batas ng Linggo ng paganong Roma at ng Roma ng kapapahan, kapwa ang dalawang Batas ng Linggo ay pinangungunahan ng babala na tumakas.

Para sa mga nagpapahayag na sila'y mga Adventista ng Ikapitong Araw, nararapat sanang kilalanin sa pananaw ng propesiya ang Patriot Act bilang isang tanda upang tumakas mula sa mga lungsod patungo sa kanayunan, bago pa sumapit ang nalalapit na batas ng Linggo. Ang mismong batas ng Linggo na iyon ang naging tanda para sa ibang kawan ng Diyos na nananatili pa sa Babilonia, upang tumakas palabas ng Babilonia bago pa ang pagpapatupad ng batas ng Linggo na ipapataw sa bawat bansa.

“Kapag ang Amerika, ang lupain ng kalayaan sa relihiyon, ay makikipag-isa sa Kapapahan upang pilitin ang budhi at piliting parangalan ng mga tao ang maling Sabbath, ang mga tao sa bawat bansa sa buong daigdig ay aakayin na tularan ang halimbawa nito.” Testimonies, tomo 6, 18.

Gaya ng kung paanong ang tatluhang paglalapat hinggil sa tatlong Elias ay nagpapatibay na may dalawang uri ng bayan ng Diyos sa mga huling araw, gayon din naman ipinakikilala ng tatluhang paglalapat hinggil sa Roma na may dalawang natatanging batas-Linggo. Ang mga nagnanais mag-angkin na ang Estados Unidos ang mga mandarambong ng iyong bayan, at samakatuwid ang propetikong papel ng Estados Unidos ang nagpapatibay sa pangitain, ay nagmumungkahi na ang nalalapit na batas-Linggo sa Estados Unidos ang kasuklamsuklam na pangwawasak na tinukoy ni Cristo bilang babala sa Kaniyang bayan upang tumakas mula sa darating na pag-uusig. Hindi nila natutukoy ang pagkakaiba sa pagitan ng pagkubkob, na siyang tandang-babala upang tumakas, at ng ikalawang pagkubkob na kumakatawan sa panahong ang aktuwal na pagpapatupad ng batas-Linggo ay nagpapasimula ng pag-uusig sa mga huling araw. Hindi rin nila tinutugunan ang pagkakaibang itinatag sa pamamagitan ng dalawang saksi na magkakaroon ng dalawang natatanging batas-Linggo na tutupad sa hula sa mga huling araw. Sa gayon, iginigiit nila na ang nalalapit na batas-Linggo sa Estados Unidos ang babalang inilarawan bilang ang kasuklamsuklam na pangwawasak, na sinalita ni Daniel na propeta, at iyon nga, ngunit hindi ayon sa pagkakahulugan nila rito.

Ang batas ng Linggo sa Estados Unidos ay ang babala para sa iba pang kawan ng Diyos na nasa Babilonia pa, upang tumakas mula sa pakikiisa sa kanya. Samakatuwid, ito ay isang babala tungkol sa darating na batas ng Linggo na ipatutupad sa lahat ng mga bansa.

"Ang mga bansang banyaga ay susunod sa huwaran ng Estados Unidos. Bagaman siya ang nangunguna, gayunma'y darating ang gayunding krisis sa ating mga tao sa lahat ng dako ng sanlibutan." Testimonies, tomo 6, 395.

Ang kanilang pahayag ay na ang batas ng Linggo sa Estados Unidos ay tumutukoy sa Estados Unidos bilang ang sagisag na nagtatatag ng pangitaing propetiko, ngunit, sa konteksto ng babala ni Cristo na tumakas, ang batas ng Linggo na iyon ay kumakatawan sa isang pandaigdigang babala sa mga manggagawa sa ikalabing-isang oras upang tumakas mula sa Babilonia.

Kapag tinatalakay ni Sister White ang babala upang tumakas, tinatalakay niya ang usapin ng batas ng Linggo na sasaklaw sa buong sanlibutan. Nagsisimula ang kilusang iyon sa batas ng Linggo sa Estados Unidos. Tinutukoy niya na ang batas ng Linggo sa Estados Unidos ang babala ng darating na pag-uusig.

Sa pamamagitan ng kautusang nagpapatupad ng institusyon ng papado, na sumasalangang sa kautusan ng Diyos, ganap na ihihiwalay ng ating bansa ang sarili nito sa katuwiran. Kapag iniinat ng Protestantismo ang kaniyang kamay sa kabila ng bangin upang dakmain ang kamay ng kapangyarihang Romano, kapag aabot siya sa kabila ng kailaliman upang makipagkapit-kamay sa espiritismo, kapag, sa ilalim ng impluwensiya ng tatluhang pagkakaisang ito, itatakwil ng ating bansa ang bawat simulain ng kaniyang Saligang-Batas bilang isang pamahalaang Protestante at republikano, at magtatakda ng mga probisyon para sa pagpapalaganap ng mga kabulaanan at mga panlilinlang ng papado, kung magkagayo'y malalaman natin na dumating na ang panahon para sa kagila-gilalas na paggawa ni Satanas at na malapit na ang wakas.

Kung paanong ang paglapit ng mga hukbong Romano ay naging tanda sa mga alagad ng nalalapit na pagkawasak ng Jerusalem, gayon din nawa ang apostasya na ito ay maging tanda sa atin na naabot na ang hangganan ng mahabang pagtitimpi ng Diyos, na ganap nang napuno ang sukat ng kasamaan ng ating bansa, at na ang anghel ng awa ay malapit nang lumipad palayo, na kailanma'y hindi na babalik. Kung magkagayo'y ilulubog ang bayan ng Diyos sa mga tagpo ng kapighatian at kabagabagan na inilarawan ng mga propeta bilang ang panahon ng kabagabagan ni Jacob. Ang mga daing ng mga tapat na inuusig ay umaakyat sa langit. At gaya ng dugo ni Abel na dumaing mula sa lupa, may mga tinig ding dumadaing sa Diyos mula sa mga libingan ng mga martir, mula sa mga libingan sa dagat, mula sa mga yungib sa kabundukan, mula sa mga silong ng kumbento: "Hanggang kailan, O Panginoon, banal at totoo, hindi Mo hahatulan at ipaghihiganti ang aming dugo sa kanila na nananahan sa lupa?" Testimonies, tomo 5, 451.

Si Sister White ay tumutukoy sa batas ng Linggo sa Estados Unidos, at kinikilala niya ito bilang isang "tanda" na tapos na ang panahon ng probasyon para sa Estados Unidos. Ngunit ang bayan ng Diyos sa iba pang mga bansa sa sanlibutan ay haharap din sa gayunding pagsubok. May isang yugto ng panahon mula sa batas ng Linggo sa Estados Unidos hanggang sa pagtayo ni Miguel at sa pagsasara ng probasyon ng sangkatauhan. Kapag ito'y nagsara, "ang anghel ng awa ay lilisan."